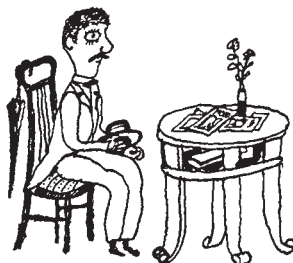
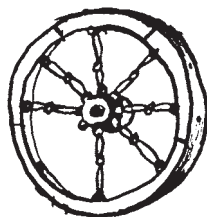

Případ správce Yorkshirského panství

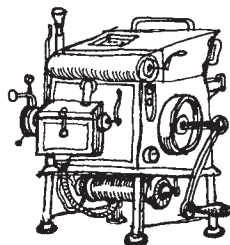
Podle dvou chybějících loukotí Tangent hladce odhalil záhadu mizejících stop žebříňáku, kterým byl pašován zázvor a kmín. Vydedukoval, že právě těmito otvory provlékal správce C. D. ruce, když na zádech přenášel povoz korytem potoka v délce šesti mil do opuštěného hamru a tam z něho instaloval nenápadnou dětskou ohrádku. Koření dále pouštěl v papírových loďkách přes hranice hrabství.

Správce očekávající výslech

Případ nenápadného muže

Tangent nikdy nepodceňoval ani tu sebemenší stopu. Tak například na základě neopatrné poznámky naprosto nenápadného muže: „Byl jsem z toho na větvi,“ – odhalil vchod dutým kmenem do dílny penězokazů.

List ze zápisníku Pankráce Tangenta
s jeho typologickými postřehy a poznámkami

ZMIZENÍ TAJNÝCH DOKUMENTŮ

Plukovník Randall, šéf VSPZSP (Vyšetřovací skupiny pro zvláště složité případy), se opíral oběma rukama o desku stolu, na němž ležela bílá obálka se zlatou pečetí Jeho Veličenstva. Plukovník pozoroval obálku jakoby uhranut a nejevil valnou chuť, aby ji otevřel. Jeho čelo, zbrázděné třemi příčnými a jednou kolmou vráskou, což jinak dodávalo Randallovi spolu s vysunutou bradou neobyčejně energický výraz, prodělalo podivuhodnou symetrickou přeměnu (v tři kolmé a jednu příčnou vrásku), plukovníkovi pak značně povylezly oči z důlků a brada pod drkotajícími zuby se jemně otřásala.

Pozorovatel by řekl, že plukovník Randall z neznámých příčin zestárl o deset let. Případně by řekl, že se z gentlemana mžikem proměnil ve vesnického prostáčka. Na každý pád bylo jasné, že šéf VSPZSP při spatření obálky s pečetí nebyl ve své kůži. Bzzzzz... Bzučák se pod stiskem plukovníkova palce rozebzučel a obraz na protější straně pracovny, znázorňující ve veselých barvách jakousi středověkou hostinu se spoustou jásajících selských postavicek, se vysunul kupředu, překlopil, a překvapený pozorovatel by mohl zjistit, že obraz vlastně kryje trezor, jehož dvířka se zvolna otevírají...

Ale protože žádný pozorovatel v pracovně plukovníka Randallla nebyl a ani nemohl být, nikdo kromě plukovníka rovněž netušil, že trezor není žádný trezor, nýbrž jen solidní skříňka z ořechového dřeva a s teplotou, která vyhovuje nápojům tvrdším, než je mléko. V tomto případě to bylo několik druhů jemné skotské whisky a vedle nich dvě sklenky a sifon.

Při spatření alkoholu plukovníkova stísněnost poněkud pomínila. Po prvním doušku se sice kapku rozkašlal, ale po čtvrté sklence už to byl opět energický, ba dokonce mírně usměvavý šéf VSPZSP.

Pevnou rukou přelomil pečeť na obálce a vyňal list. Jeho Veličenstvo mu psalo málokdy. A vždy jen v nejnnutnějším případě, ať už šlo o neprodlené zabránění válečnému konfliktu, či o jeho zahájení. Vždy to však znamenalo perné hodiny

a minuty, které nebraly konce, kdy den se svými čtyřiadvaceti hodinami se zdál neobyčejně krátký, kdy všichni agenti VSPZSP běhali, jezdili, létali, seskakovali a potápěli se, až se z nich kouřilo.

Dopis Jeho Veličenstva byl velice stručný.

Jistá spřátelená mocnost nám sdělila, že jsou v jejich rukou jisté nám nepřátelské dokumenty vrhající špatné světlo na naši rodinu. Jak se tyto dokumenty do jejich rukou dostaly? A co hodláte v této záležitosti podniknout?

Plukovník Randall se zachmuřil. Tak Jeho Veličenstvo se o této aféře dozvědělo!

Stalo se to před necelým týdnem. Šéf VSPZSP přecházel ve své kanceláři sem a tam a přemýšlel. Přemýšlel o slunci, vodě, lesních mýtinách, zkrátka o všech těch příjemných věcech, které zcela neodbytně souvisely s představou dovolené.

A protože bylo parné léto, ač v jeho pracovně hluboko pod zemí a s dokonalým klimatizačním zařízením se roční období dala sledovat jedině podle kalendáře, plukovníkovy myšlenky líně šplouchaly jeho geniální šedou mozkovou kůrou jako vlnky širým mořem.

„Neruším?“ ozvalo se pojednou za jeho zády. Randall sebou trhl. Bez ohlášení k němu nemohl proniknout nikdo, vlastně téměř nikdo. Jen některý z jeho tří zástupců a zároveň dobrých přátel, některý z Velké Trojky, jak se mezi ostatními agenty Randallovým zástupcům říkalo.

„Ach, to jsi ty!“ plukovníkova tvář se rozzářila širokým úsměvem.

„Tys někoho čekal?“

„Právě že nečekal, ale zrovna na tebe, starý brachu, ano, zrovna na tebe jsem myslel.“

Starému brachovi, který se tak zčistajasna objevil za zády šéfa VSPZSP (Vyšetřovací skupiny pro zvláště složité případy), nebylo jistě víc než šedesát a méně než dvacet let.

Byl to velice nenápadný muž nenápadného vzhledu a nenápadné výšky. I on se na plukovníka usmál, avšak na rozdíl od Randallova širokého úsměvu byl ten jeho tak trochu nenápadný a muž stiskl nabízenou pravici.

„Jistě se divíš, že jsem tady.“

Randall upřímně přikývl, neboť se skutečně divil. Muž, který stál před ním a který už dávno neměl jméno, jen docela nenápadné číslo, hned po Randallovi to nejvyšší, měl podle úvah, které vmžiku proběhly plukovníkovou hlavou, touto dobou být někde na Zlatonosném pobřeží... nebo snad na Azurovém?

Nu, to vlastně bylo jedno, každopádně neměl být zde, neboť ještě Randall nedostal hlášení, že úkol, kterým byl starý brach (říkejme mu tak i my) pověřen, je splněn.

„A co tvůj úkol?“ zeptal se Randall.

Starý brach mávl rukou a plukovník udiveně povytáhl obočí.

„Pak ovšem nechápu, proč ses vrátil?“

Starý brach znovu mávl rukou. „Úkol je splněn, nemusíš mít strach.“

A plukovník znovu povytáhl obočí. „Pak ovšem nechápu, proč jsi neposlal hlášení? Víš přece, že pokaždé, je-li úkol splněn, musíš neprodleně odeslat hlášení.“

Starý brach do třetice mávl rukou, jenže tentokrát už značně netrpělivě.

„Vím, to všechno vím, ale poslouchej. Kdybych hlášení odeslal, ty bys mě povolal zpátky do Londýna, dočasně pověřil vedením VSPZSP a jel na dovolenou. Je to tak?“

Randall s úsměvem přikývl.

„No vidíš, ale takhle svůj úkol vlastně ještě plním. To znamená, neposlal jsem hlášení, případ ještě není uzavřen a...“

„Počkej,“ přerušil zmatený Randall svého hosta. „Tak je úkol splněn, nebo není?“

„Ale ano,“ usmál se starý brach, „jenže se mi stala taková protivná věc a já si nejsem jistý, jestli... No zkrátka, nemůžu najít ty tajné dokumenty o lordu Petulovi.“

Lord Petule byl členem královské rodiny, což netěšilo ani královskou rodinu, ani lorda Petuleho. Lord Petule byl průšvihář a uměl tak dokonale vyvolávat skandály, že Jeho Veličenstvo se častokrát samo sebe ptalo, proč nedá toho výtržníka zavřít. Vždy si však uvědomilo, že lord Petule je příbuzný a že by jeho uvěznění vrhlo špatné světlo na celou rodinu.

Dokumenty, které ztratil Randallův zástupce, se týkaly dopisů lorda Petuleho tisku. V těchto dopisech lord ostouzel své královské příbuzné, ba i různé dvorní zvyklosti, o kterých prohlášoval, že jsou přežitkem z dob feudalismu. Dopisy se ovšem nedostaly do rukou tisku, nýbrž do rukou VSPZSP a už by nikdy nespátřily světlo světa, kdyby si je náhodou nevypůjčil Randallův zástupce. Dokumenty zmizely a měla je v rukou spřátelená mocnost. Po týdnu horečného vyjednávání je Randall dostal zpátky, takže na otázku Jeho Veličenstva: „Co hodláte v této věci podniknout?“ mohl s čistým svědomím odvětit: „Dokumenty už mám.“

Zbývalo to poslední: vysvětlit, jak se dokumenty dostaly z Anglie do Francie.

Plukovník zvedl telefon. „Zavolejte mi Tangenta!“

„Je to záhada k zbláznění,“ řekl jsem upřímně svému pánovi, když se mě dotázal na můj názor.

Byli jsme ve vile Randallova zástupce, odkud zmizely tajné dokumenty, na břehu Lamanšského kanálu.

„Zopakujeme si fakta,“ řekl tajný agent a zabafal z lulky. „Za prvé: do vily mohl prakticky kdekdo, protože nebyla v den krádeže uzamčena a současně všechna její okna byla otevřena. Za druhé: podezřelý může být i sluha Jean, neboť je původem Francouz. Za třetí: v osudný den nespátřil ve vile Randallův zástupce živou duši, kromě Jeana a svého synovce Patricka, který tu je na prázdninách. Za čtvrté: dokumenty, které jsme dostali zpátky z Francie, jeví stopy vyžehlení. To jsou fakta.“

Můj pán, tajný agent Pankrác Tangent, se zachmuřeně odmlčel a já se horlivě zeptal: „Mám předvést sluhu Jeana, pane?“

„Počkej ještě, Václave,“ zarazil mě Tangent. „Nejprve důkladně prozkoumáme ty vyžehlené dokumenty.“

Po hodině bedlivého zkoumání, kdy můj pán pod lupou a pod mikroskopem zkoumal stopy žehličky, jsem to už déle nevydržel.

„Nuže, pane, zjistil jste něco?“

„Zjistil, Václave,“ přikývl vážně Tangent.

„Mám tedy zavolat sluhu Jeana?“

„Nikoli, Václave, zavolej nejprve meteorologickou stanici a zeptej se, jaký byl v den krádeže vítr, jakého směru a o jaké síle.“ Ač mě tato pánova žádost velice překvapila, vůbec jsem se jí nedivil. Za léta služby u tajného agenta jsem si už zvykl na ledacos.

„Nuže, pane?“

„Případ je uzavřen, Václave.“

„Mám zavolat sluhu Jeana?“

„Nikoli, zavolej mi toho hochu, Patricka.“

Synovec Randallova zástupce se tvářil řádně vyděšeně, když jsem ho předvedl před Tangenta.

„Hochu,“ řekl přísně můj pán, „před čtrnácti dny jsi sebral ze strýcova stolu nějaké papíry, vid?“

Patrick potřásl rychle hlavou. „To není pravda!“

„Je, nezapírej. Udělal jsi z nich lodičky a pouštěl je do Lamanšského kanálu. Jsou to tyhlety papíry, poznáváš je?“

Tangent ukázal chlapci vyžehlené tajné dokumenty a Patrick se rozplakal.

„Už to, pane, víckrát neudělám!“

Cestou do Londýna jsem řekl s obdivem Tangentovi: „Ale proboha, proč jste chtěl, abych volal na tu meteorologickou stanici?“

„Potřeboval jsem si ověřit, zda je možné, aby papírová lodička byla schopna překlenout vzdálenost od anglických břehů k francouzským, a že vítr váł směrem od Anglie k Francii.“